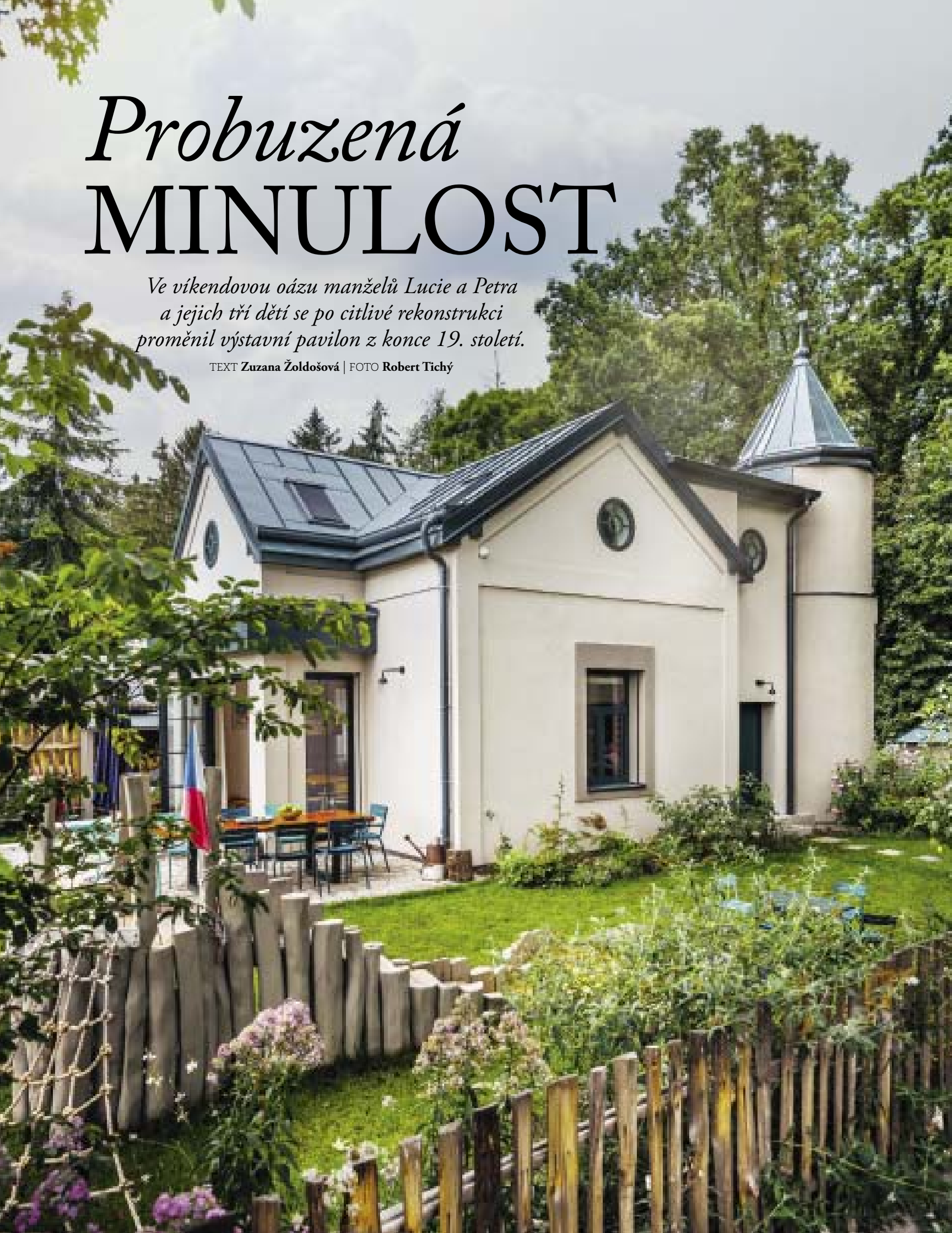

Probuzená MINULOST

Ve víkendovou oázu manželů Lucie a Petra a jejich tří dětí se po citlivé rekonstrukci proměnil výstavní pavilon z konce 19. století.

TEXT Zuzana Žoldošová | FOTO Robert Tichý

Čas na jídlo tráví mladá rodina společně u velkého stolu. Díky francouzskému oknu mají výhled do zeleně a získali tak i snadný přístup na nově vzniklou terasu, na které strávili celé léto.

Rodinný stůl obklopují křesílka s proutěným výpletem od značky Ton a osvětluje jej svítidlo ze štípaného bambusu od společnosti AY Illuminate.

V přízemí domu vejdete do kuchyně, která je propojená s obývacím prostorem a jídelním koutem. Lucie sem zvolila tvarově jednoduchý nábytek od značky Kuchyně Gorenje – spodní skříňky doplňují horní otevřené police. Dřevěný kuchyňský ostrůvek má mramorovou desku a dobroty, které na něj položí, uzobávají nejen děti, ale občas také fenka Agáta. **Obytný prostor** v přízemí vyhřívají litinová kamínka.

ORIGINÁLNÍ DŮM s charakteristickou věžičkou, díky které mu místní odjakživa přezdívají zámeček, má zajímavou historii. Původně vznikl coby výstavní pavilon na Jubilejní zemskou výstavu v Praze-Holešovicích v roce 1891, která se stala přehlídkou rozvoje a vyspělosti českého průmyslu a podnikavosti v tehdejší Rakousku-Uhersku. Právě pro tuto akci bylo v rekordním čase vybudováno holešovické výstaviště s Průmyslovým palácem, při jehož stavbě byla u nás poprvé použita železná montovaná konstrukce. **Palác byl pro účely Jubilejní výstavy obklopený řadou menších, dočasných pavilonů, kde se během akce prezentovaly české podnikatelské svazy a šlechtické rody.** Pavilony měly

nejrůznější stylizace, například papírnicí si vystavěli egyptský chrám, šlechtici zase často volili podobu loveckých zámečků nebo mysliven. Jeden z pavilonů patřil rodině Bondyů, která ho po skončení výstavy přemístila do klidné vesničky poblíž Prahy. **Bondyovým sloužil pro rekreaci až do znárodnění v roce 1948, kdy přešel do majetku Středočeských lesů a byl používán jako hájovna.** V šedesátých letech si pavilon pronajal Luciin pradědeček a začal sem se svou rodinou jezdit z města na víkend. V té době však do pavilonu nebyla přivedena elektřina a voda se brala pouze ze studny. Pradědeček stavbu postupně zveleboval a v roce 1978 využil možnost ji odkoupit. Lucie sem s maminkou jezdila od nejútlejšího

věku a trávila tu celé letní prázdniny. Když se vdala a sama se stala mámou, chtěla svým dětem dopřát stejnou možnost trávit čas v přírodě. S manželem Petrem se proto před čtyřmi lety pustili do důkladné rekonstrukce tohoto netradičního domku.

Rekonstrukční práce byly původně odhadované na devět měsíců, ale nakonec se protáhly na čtyři roky. Po provedení sondáže se ukázalo, že dům není v dobrém stavu – přece jen jeho projektant nemohl předpokládat, že bude někomu sloužit ještě za sto třicet let. Navíc se jednalo o plechovou stavbu, jejíž patra byla propojená železným točitým schodištěm, jež je ve štítu zakončené věžičkou. Většinu zdí proto bylo nutné vystavět znova. Nový je i vl-

nitý plech na opláštění schodiště a dnes je celá stavba nahozená omítkou. **Lucie s Petrem usilovali o to, aby dům zůstal co nejvíc autentický, ale zároveň poskytoval rodině veškerý komfort.** Ke spolupráci proto přizvali interiérovou designérku Moniku White, majitelku pražských obchodů s nábytkem a bytovými doplňky Le Patio.

Při rekonstrukci se musela zvednout také střecha, aby v horním poschodí mohlo vzniknout plnohodnotné obytné patro, protože předtím zde byla jen půda, která se nikdy nevytápěla. **Vedle původních kulatých oken s ocelovým rámem v patře přibyla i celá řada střešních oken, kterými dnes do prostoru proudí denní světlo.** Monika White navrhla mladým manželům změnu dispozice i v přízemí, kde byly původně dva pokoje. Ty se po zbourání příčky proměnily v jednu velkou obytnou místnost propojenou s kuchyní. V místě, kde dne stojí jídelní stůl, interiérová designérka navrhla probourat skládací francouzské okno, které povede na terasu – a nejen že přivede do interiéru světlo, ale rozšíří také obytnou plochu do venkovního prostoru. Lucie si dnes řešení designérky velice pochvaluje. Nejvíc jej ocenila během 'covidového jara', kdy mohla všechny tři děti pustit na zahradu a během práce u počítače jenom po očku sledovat jejich počínání.

Monika White pomáhala také rodině s výběrem nábytku a doplňků. Zohlednila Luciinu zálibu v petrole- →

Koupelně v přízemí dominuje velké zrcadlo ve tvaru květu s rámem z rohoviny. Obklad zdí je šedý, na podlaze má rodina retro dlažbu s černo-bílo-šedou mozaikou. Součástí koupelny je také volně stojící vana. Textilie jsou pak v oblíbené barevné kombinaci majitelky – petrolejově modré, tyrkysově a hořčicově žluté. Všechny doplňky Lucie vybrala v obchodu Le Patio. **Železné schodiště** s ornamentálním zábradlím je ozdobou celé stavby. I to prošlo důkladnou rekonstrukcí – má nový plášť z vlnitého plechu a zakončuje ho věžička s dřevěným obedněním.

jově modré a hořčičné barvě a uvítala, že oba majitelé domku dávají přednost přírodním materiálům. V domě je tak většina kusů nábytku z masivního dřeva. Podlahy jsou dubové, svítidla a nejrůznější úložné koše jsou z ratanu nebo proutí.

Radikální proměnou prošla také rozměry nevelká zahrada.

Na místě, kde je dnes francouzské okno na terasu, dříve stával přístavek s dřevníkem. Bylo tu i pár okrasných záhonků a túje, ale zahrada vůbec nevybízela k posezení a relaxaci. **Dnes tady má své místo odolný zahradní nábytek včetně lehátka a nechybí ani herní království pro děti.** Kvůli jejich bezpečnosti a také jako ochrana před divokou zvěří (na nedaleké louce se rády pasou srnky) přibyl kolem pozemku plaňkový plot lemovaný růžovými keři a orlíčky. Mladí manželé se rozhodli pronajmout si i okolní pozemek vedoucí k chovnému rybníku a mezi stromy dětem vytvořili opičí dráhu. **A tak není divu, že se na odjezd z Prahy na chalupu dnes těší celá rodina.** Nadšená je tu také doga Agáta, která na zbrusu nové rodinné útočiště pečlivě dohlíží a vyhání všechny nezvané hosty. 🐾

V ložnici dominuje zemitá kombinace barev doplněná o petrolejově modrou štítovou stěnu. Tu zdobí kulaté okno, které manželé na noc zakrývají polštářem ušitým na míru. Aby zde mohla být také vestavěná skříň, posunuli příčku směrem do dětského pokoje, který k ložnici přiléhá.

Místo křiklavých barev vsadila Lucie v pokoji pro děti na bílou, hořčičovou a tyrkysovou. Každé z dětí má svoji postýlku české výroby a společně si zatím často hrají v indiánském týpí.

Foto: Robert Tichý

Na chodbě před pokoji vznikl malý obývací, kde rodina tráví čas, když za nimi na chalupu přijede návštěva, ať už je to rodina, nebo blízcí přátelé.

Sedací souprava je od francouzské značky Home Spirit. Obraz si Lucie s Petrem přivezli z dovolené. Indiácká dřevěná soška Garuda symbolizuje štěstí a měla by rodině zajistit peníze.